

Wõta ja loe!

10 Nr . — VI. aastakäik.

Kui sild murdub.

Ei mitut aastakümnet sellest, kui kord õine kiirrong väljus Londonist harilikule teekonnale Põhja-Ingliismaa poole. Oli formine sügisöö ja koftypime. Rong lähines ühele merelahest üle ehitatud sillale. Raudteevahk oli just äsja pimeduses ja formis käinud üle silla ja leidnud kõik olewat korras. Sellest hoolimata juhtus õnnetus. Parajasti kui kiirrong oli täie hooga formamas sillale, murdus see võimsa laenefuse surmel ja nii rong ühes reisijatega lendas mere sügavusse. Sild oli petnud.

Kõik inimlik töö, parimgi, on puudulik. Aeg ja looduseväed võivad purustada sellegi, mis inimlikult maadafes näib olewat igawesti kestew. Me, inimesed, oleme ses suhtes wägewama käe all.

Teisiti on aga Kristuse tööga. See kestab igawesti. Kristuse suurim töö meie inimlaste suhtes oli selles, et ta ehitas silla Sumala ja langenud inimese wahela. Ristil rõõwel läks esimesena paradüüsi seda silda mööda ja miljonid õndsad hinged on selle järel Kolgafal ehitatud päästefilda kaotufades astunud õndsasse igawikku. See sild on ka sinu jaoks.

Kas lähed sinagi kord seda mööda kuninga linna.

Swen Lidman jutustab tallestki õnnelikust hingest, kes seda silda mööda astus taewasse — koju. Mainitud isik oli suremisesel ja omaksed ning sõbrad nussid lahkuja woodi juures. Korraga hakkas haige puls nõrgaks jääma ja wähehaawal kustusid südame-löögid. Haige oli, nii kuus armast, jurnud, ja omaksed sirufasid ta liitmed surmaasendis.

Kuid mõne aja pärast awas jurnu silmad weel kord kõikide imets. Süda hakkas uuesti lööma. Surnu wirgus nii palju, et hakkas öelda mõned sõnad. Õndsjal, ärastefatufud ilmel lausus ta:

„Alfelge, et sild kannafab.“

Siis uinus ta lõplikult. Näis nii, kui oleks õnnis maffamees juba kord käinud üle silla, mis wiis koju. Seda ütlemata mõis ta tulla weel rannale jääjaile, et sild taewasse on fugew, see kannafab, sest Jeesus on oma surmaga ja werrega seda kinnitanud igawesets. Riidetufud olgu selle eest ka auline nimi!

Risti vägi.

Meie Isjand ei palka omale kunagi järeikäijaid, lubades neile rännakuf roosirikfal teel. Ta ei osta neid lubamatu fullaga. Ta ei

pane jisekäigu üle rippuma fullast krooni, warjates müüride taha risi. Ei! Suba meie esimene päewa teekonna üle langeb risi wari. „Wõtte eneste pääle oma rist ja käige minu järel iga päew.“

Aga Issanda õnnistus on peidetud ristisse. Kandes seda meie muutume fugevamaks. See on armu froostirikas wasturääkimus. Rikkalik wägi woolab meie ristist meie hinge. Me wõtame julgusega oma koorma enesele, ja waata, funneme õnnelikku kergendust oma südameis ning me käik muutub imelikul wiisil kergeteks. Sur- nud rist muutub elupuuts ja meie hinged saawad uut elu.

Kui jõle on siis hoiduda ristist. Loobu koorma kandmisest ja ja kaotad oma jõu. Väa hooletuks oma ülesandes ja ja ei funne enam mingit waimustust. Hoia wäga hoolega oma werd ja ja muutud kindlasti werewasjeks! Aga kaota oma elu ja ja pead leidma selle.

Sõjahüüd.

Haawa õige koht.

Soomes, Lapua, milline toha nimi meile tuntud on Lapua liikumise läbi, oli aastate eest juurem ärfamine, kus Sumala sõna murdwa wäega purustas tõffeid inimeste südameist ja jünnitas uut elu. Ewangeeliumi kuulutajad wennaksed E. ja W. Sofinen j. t.

Sellest liikumisest jai haaratud ka teegi tohapealne peremees. Ta läheb hommikul tööle, kuid ei saa seal olla. Patud rõhuwad raste koormana südamefunnistust, ef peab minema abi ossima. Ta tuleb koju ja istub kirkewart woolima. Pisarad tumestawad silmi. Murelikult küsib perenaine: „Mis ja nutad? Kas oled lõiganud omale haawa?“ Peremees wastab: „Ei haaw ole käes, waid südames.“

Selles rõhuwas olukorras tuleb ka kuulutajate juure ja jutustab oma rasteist seisukorrast. Seal langewad nad seltsis põlwili nufja peremehega paludes, ef juur patuse õnnistegija päästaks selle mehe ja annaks andeks kõik patud. See oli taewalik heff, jef seal tõepoolest awanes taewas hukkumale patusele. Põlwelelt tõus- tes ütles peremees pisaraid pühkides: „Niikui heinakoorma alt oleks pääsnud.“

Kui paljude pisarate tõeliseks põhjuseks on haaw südames. Rah- juts ossitakse wiga iffa mujalt ja arstitakse ka wale wiisil. Inim- soo kannatuste, hädade ja walude peapõhjustajaks on lahuselu Sumalast patu tagajärjel. Paff rööwib meie elurõõmu. See on pi- me pilw meie elu päikese ees.

Südamest tuleb õsida haawa ja minna õige arsti juure. Kui oled rõhutud oma elu pärast, siis mine selle juure, kelle juure lä- tsid Ta maa peal käies kõik hädalised abi saama. Ta on ütelnud: „Tulge minu juure kõik koormatud ja waewatud ja mina, tahan teile hingamise anda.“

Kannatajaile.

Kui Sumal tahab inimest omale lähemale tõmmata, kussub ta abiks oma fruima teenri, ustavama sõnumitooja — kurvastuse ja ütleb sellele: „Kutša teda offima ja hoole alla võtma ning ära lahku ta juurest!“ Ei ükski naine oska hellamini kui kannatus liituda inimesega, kes sulle on kallid.

Sören Kirkegaard.

*

Isjand Jaab parimad mõisledjad kurvastuse kõrgmailt.

L. H. Spurgeon.

*

Me loofuste ja õnne varemest, kõige selle tuhast, mis on olnud meile maailmas kõige kallim, lasjeb Sumal elupuu terwendawail offil kõige paremini kaswada.

Alex. Winef.

*

Tigu on haige, kui selle sisetuses areneb õilis pärl. Täna Sumalat kannatuse eest, mis sind suurjagustab.

T. Rückert.

*

Parem on mõislus, mis wiib meid lähemale Sumalale, kui rahu, mis wiib meid Sumalast eemale.

Johan Gerard.

Laulud.

1.

Mõisil: Ma kummardan sind, armu wägi. P. 445.

Oh laulge Jeesu armastusest, Kes ristil surma kannatand, Ja meie hinged eksitusest, Ja põrgu piinast lunastand; See eest sull' fänu, kiitust toome, Truu Jeesus, ja sind kummardame.

Oh seda ime armuleeki, Mis Sumal kannab südames! Ei seda kustuta' wõi keegi, Ei ükski wägi ilma Jees, See eest sull' fänu kiitust toome, Truu Jeesus, ja sind kummardame.

2.

Wiisil: Wiistle hästi kui sind Jumal. P. 65.

Taewa Isa arm meil särab, Kui üks selge tuleforn, Meie hoolde wäiksed lambid, Kanna ääre jäetud on.

Roor: Põlegu need wäiksed lambid, Näiktu walgust merele, Mõnda meremeeft wõid päästa Surma hädast fõesti.

Patu öö, nii paks ja pime, Lained hirmjast' murravad, Mitmed filmad igasfedes walgust näha tahawad.

3.

Wiisil: Wigemat Jumal Sull.

Sa jurid armuga, Isjand, mu eest, Ja päästsid werega Mind needmisest; Luba, mu Seesufe, Et wõiksin midagi Ka teha sinule, Su armu eest!

Sa ennaft ohwerdand, Seesus, mu eest, Mind wälja armasfand Pattude seest; Mu kallis hinge kroon, Ma sulle ohwriks toon Kõik, mis mul iial on, Su armu eest.

Uuf südant palun ma, Isjand, Ju käest, Mull' seda anna ja Su mere wäest; Et wõin sind teenida Sõna ja teoga, Su auks elada, Su armu eest.

Jõulud lähinevad. **Algab nõudmine jõulu kirjandusele.** Ka tänawu ilmub jõulualbum

„Jõuluõhtu”,

seekord juubeli numbrina. Sisus palju huvitavat jõulukohast. Pildirikas. Hind 25 senti. 10 tk. — à 20 s.

Tellige levitamiseks ja aegsasti, sest mõödunud aastal pidid mõnedki hilisemad tollijad ilma jääma.

Lastele kinkimiseks ilmub trükist raamat

„Jõulufutte”.

Hind 10 s. 10 tk. à 8 s, 50 tk à 7 s.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe” hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 1 × kuus. Makstab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sint Päikele 5—7, Tallinn. Tel. 446—22, raha saata posti jookswale arwele nr. 353.

Ilmub 23. oktoobril 1937.

„Külvaja”, Tallinn, Rataskaevu 6, 1937.

